

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/92/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316201852
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6316201852.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: U., s. r. o., so sídlom O. 7, XXX XX W., G.: XX XXX XXX, proti žalovaným: 1/ Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. nad M., F. XXX/XX, zastúpená: JUDr. Peter Petrik, advokát so sídlom Banská Bystrica, Komenského 14419/18D, 2/ G.. F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. W., X. XXXX/XX, zastúpený: KOVAL & spol. advokátska kancelária, IČO: 45 018 201, so sídlom Banská Bystrica Komenského 3, a 3/ P., s.r.o., G.: XX XXX XXX, so sídlom W., A.. M. R. Q. XX/XX, zastúpený: JUDr. Viera Žembová, advokátka so sídlom Brezno, ČSA 5, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, eventuálne o zaplatenie peňažnej náhrady 184.400 EUR, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 14. februára 2020, č. k.: 6C/60/2016-656, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu zamietá v celom rozsahu.

II. Žalovaní v 1/ - 3/ rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

III. Súdni znalci P.. P. O., A. M. X/B, W., a G.. P. J., F. č. XXX, majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu, v akom neboli hradené z rozpočtových prostriedkov súdu.

IV. Štát má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.“

2. Okresný súd v danej veci posudzoval návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam, eventuálne, ak to nebude možné, zaplatenia 184.400 EUR z dôvodu, že právny predchodca žalobcu so žalovanou 1/ uzavrel kúpne zmluvy dňa 27.11.2015 a 10.12.2015, kde bola dohodnutá kúpna cena 140.000 EUR a 44.400 EUR, pričom „kúpna cena predstavuje časť hodnoty pôžičky bývalého spoločníka Y. W., rod. E., poskytnutej do spoločnosti za obdobie do odpredaja spoločnosti PB I. F., s.r.o., právneho predchodcu spoločnosti E. B., s.r.o., a teda k úhrade tejto kúpnej ceny dochádza formou zápočtu zmluvných strán. K zápočtu kúpnej ceny zmluvných strán dochádza dátumom podpisu kúpnej zmluvy oboma zmluvnými stranami. Súčasne predávajúci potvrdzuje existenciu tohto záväzku a prehlasuje ho svojím podpisom za oprávnený zo strany kupujúceho“.

3. Žalobca tvrdil, že kúpna cena zodpovedala hodnote časti nevrátenej pôžičky bývalej spoločníčky, žalovanej 1/. Po uzavretí zmlúv žalobca zistil, že bol uvedený do omylu ohľadom existencie záväzku spoločnosti voči žalovanej 1/ z titulu pôžičky, k poskytnutiu ktorej v skutočnosti nedošlo. Nakoľko neexistovali tvrdené záväzky pôvodného žalobcu voči žalovanej 1/, nemohlo dôjsť ani k úhrade kúpnej ceny započítaním. Z tohto dôvodu pôvodný žalobca vyzval dňa 25. 2. 2016 žalovanú na zaplatenie kúpnej ceny z oboch kúpnych zmlúv. K úhrade nedošlo, následne pôvodný žalobca ku dňu 12. 3. 2016 odstúpil od kúpnych zmlúv. Tvrdil, že žalobou žiada o vydanie predmetu kúpy a poskytnutie súčinnosti pri zápise pôvodného žalobcu ako vlastníka do katastra nehnuteľností. Zároveň poukázal na to, že na žalovaných 2/ a 3/ boli prevedené kúpny zmluvami niektoré nehnuteľnosti žalovanou 1/.

4. Žalovaná 1/ poukázala na účtovné a daňové doklady, ktoré preukazujú existenciu záväzku spoločnosti ako aj na to, že konateľ pôvodného žalobcu vedel, aký je stav záväzkov, preto súhlasil s prevodom nehnuteľností. Ak by pohľadávka neexistovala, tak by nesúhlasil s prevodom. Žalovaný 2/ sa pripojil k argumentácii žalovanej 1/, zároveň namietal, že odstúpení od zmluvy nebolo podpísané konateľom spoločnosti, navrhol znalecké dokazovanie. Žalovaný 3/ poukázal na ust. § 48 OZ, keď argumentoval, že nemohlo dôjsť k platnému odstúpeniu od zmlúv, nakoľko to v nich nebolo dohodnuté, ani nevyplýva zo zákona. Zároveň poukázal na svoju dobrú vieru pri nadobúdaní nehnuteľnosti.

5. Okresný uviedol, že vykonal dokazovanie listinami, znaleckými dôkazmi, výsluchom svedkov a strán. Vyšiel zo zistenia, že námietky žalovaného 2/ o pravosti podpisu P. T. boli dôvodné, keď zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že podpisy na odstúpení od kúpnych zmlúv ako aj na výzve na zaplatenie kúpnej ceny nie sú pravými podpismi P. T.. Dospel k záveru, že spoločnosť E. B., s.r.o., konajúc svojím konateľom P. T., dňa 27.10.2015 a 10.12.2015 previedla predmetné nehnuteľnosti platne uzatvorenými kúpnymi zmluvami na žalovanú 1/. Od týchto zmlúv v skutočnosti neodstúpila, tak ako to bolo tvrdené v žalobe. Výzvu na zaplatenie kúpnej ceny a následne odstúpenie od kúpnych zmlúv podpísala iná osoba než vtedajší (jediný) konateľ spoločnosti P. T.. Nešlo o právne úkony spoločnosti E. B., s.r.o. - konanie inej osoby, či už oprávnenej alebo prekračujúcej svoje oprávnenia, ktoré by túto právnickú osobu zaväzovalo v zmysle § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, toto nebolo tvrdené ani preukazované. Účinky oboch kúpnych zmlúv teda zostali zachované, vlastnícke právo takisto zostalo zachované v prospech žalovanej 1/ resp. žalovaných v 2/ a 3/ rade, ktorí sa stali následnými nadobúdateľmi niektorých z nich. Za danej skutkovej situácie súd konštatoval, že žaloba je v plnom rozsahu nedôvodná, t. j. tak v rozsahu určenia vlastníckeho práva v prospech žalobcu, ako aj v časti eventuálneho petitu, ktorý bol závislý od oprávnenosti skutkových tvrdení vo vzťahu k odstúpeniu od kúpnych zmlúv a bol požadovaný pre prípad, že by nebolo možné vyhovieť petitu primárnemu. V závere súd konštatoval, že pri nariadení znaleckého dokazovania znalcom z odboru písmoznalectva sa ukázala najmä časová náročnosť takéhoto spôsobu dokazovania, súd medzičasom vykonával aj ďalšie dôkazy navrhované stranami smerujúce k zisteniu okolností majetkových, príjmových a záväzkových, teda vo vzťahu k tvrdeným, resp. popieraným záväzkom pôvodného žalobcu voči žalovanej 1/ ako bývalej spoločníčke. Vzhľadom na závery znaleckého dokazovania sa výsledky tohto dokazovania stali irelevantnými, keďže pre rozhodnutie o žalobe postačoval aj záver o nepravosti podpisov na výzve a odstúpení. Hodnotenie dôkazov o ekonomickej situácii pôvodného žalobcu by preto pre súd prichádzalo do úvahy len v prípade, ak by sa znaleckým skúmaním potvrdila pravosť podpisov P. T. na uvedených listinách. Súd rozhodol o trovách konania strán sporu, štátu ako aj o trovách znalcov.

6. Proti rozsudku sa v celom rozsahu odvolal žalobca, a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a písm. f) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie.

7. Podľa jeho názoru nosný dôvod odôvodnenia rozhodnutia, ktorý je uvedený na strane 7-8 odôvodnenia, nie je správny. Žalobca si splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Zdôraznil, že podstatou uplatneného nároku je to, že až následne po uzavretí zmlúv pôvodný žalobca zistil, že bol uvedený do omylu ohľadom existencie záväzku spoločnosti voči žalovanej 1/ z titulu pôžičky, k poskytnutiu ktorej však nedošlo. Podľa jeho názoru v nadväznosti na v konaní zrejmu dôkaznú núdzu žalovaných vo vzťahu k samotnému preukázaniu poskytnutiu tvrdenej pôžičky v prospech spoločnosti pôvodného žalobcu, títo vo svojich vyjadreniach smerovali k namietaniu platnosti odstúpenia od kúpnych zmlúv. Aj napriek tomu, že žalobca v celom rozsahu s tvrdeniami žalovaných nesúhlasil, bola zo strany pôvodného žalobcu ako aj pána P. T. poskytnutá súčinnosť. Zo skutkových zistení znalca nevyplývalo, nebolo nijako preukázané, že námietky žalovaných sú dôvodné. Na podporu uvedeného žalobca predložil súdu čestné prehlásenie pána P. T., bývalého konateľa pôvodného žalobcu, v ktorom jednoznačne prehlásil, že dokument OSP B., s.r.o.. V tomto vyhlásení uviedol, že jeho podpis je pravý, vlastnoručne vykonaný a pravosť podpisu bola notársky overená 11. 3. 2019.

8. Podľa ich názoru i napriek preukázaným tvrdeniam žalobcu a ním predloženým dôkazom sa žalovaní snažili preniesť pozornosť z doposiaľ nimi nijako relevantne nepreukázanej existencie tvrdených záväzkov, resp. ich samotného poskytnutia. Trvá na tom, že šlo iba o snahu žalovaných preniesť pozornosť z podstatných skutočností, ako je preukázanie existencie a poskytnutia záväzkov zo strany žalovanej 1/, teda skutočností, ktorých objasnenie by mali byť prioritou v konaní, na skutočnosti v konaní nie až tak relevantné. Takouto skutočnosťou tvrdená, niekoľkokrát relevantne nepreukázaná, nepravosť podpisu pána P. T. nepochybne bola. Napriek tomu, že nedošlo k preukázaniu tvrdení žalovaných žalobca zabezpečil účasť P. T. na pojednávaní, ktorý bol vypočutý ako svedok, pričom sa k otázke pravosti jeho podpisu na Odstúpení od kúpnych zmlúv vyjadril. Potvrdil, že mal vedomosť o tom, že podpisoval nejakú výzvu a odstúpenie. Aj po predložení týchto listinných dôkazov a výpovedí zo strany žalobcu súd nehospodárne pristúpil k návrhu žalovaných na vyhotovenie doplnenia znaleckého

posudku. Trvá na tom, že uvedené je v rozpore so samotnými princípmi dokazovania v konaní pred súdom, nakoľko v tomto skúmané skutočnosti boli žalobcom preukázané. Napriek tomu bolo doplnenie k znaleckému posudku, pričom znalec uviedol, že zistil, že sporné a porovnávacie podpisy vykazujú v jednoznačnej miere rozdielne znaky. P. T. poukázal na to, že v jednom období sa mohol podpisovať aj inak, nakoľko mal úraz na proste pravej ruky. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, v zmysle ktorých je nutné prihliadnuť na inštitút tzv. uznania podpisu za svoj, ktorý je jednoznačne považovaný za dostatočný na preukázanie pravosti podpisu, ak pisateľ uznal takýto podpis za svoje, súd tento názor neakceptoval.

9. S týmto názorom súdu žalobca nesúhlasí. Podľa chápania súdu by musel podpis každej osoby, ktorej pravosť podpisu je namietaná a jej postavenie v konaní by malo charakter postavenia lepšieho, považovať za podpis nepravý a tento by podliehal predpokladanému znaleckému dokazovaniu iba z dôvodu, že je v danom prípade možné u osoby predpokladať priaznivejší výsledok. Poukázal na Nález Ústavného súdu Českej republiky z 28. 2. 2013, sp. zn. III. ÚS 3900/12, podľa ktorého na právny úkon je potrebné hľadieť skôr ako na platný. Inštitút uznania podpisu za vlastný je postačujúci pre všetky verejnoprávne inštitúcie aj súkromnoprávne vzťahy. Samotné dokazovanie pravosti podpisu metódami grafológie má význam len v prípadoch, ak osoba, ktorá dokument podpísala, spochybňuje svoj vlastný podpis, čo sa v danom prípade nestalo. I napriek uvedenej argumentácii súd pristúpil k opakovanému znaleckému dokazovaniu. Poukázal aj na to, že človek môže prejavíť svoju vôľu akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje poznanie jeho obsahu iným ľuďom. Zákon na podpis nekladie žiadne špeciálne požiadavky. V prípade sporného podpisu ide o nesporné prejav vôle pána P. T., ktorý tento podporil svojím podpisom na tomto dokumente ako je vyššie uvádzaným čestným vyhlásením a na pojednávaní vo svedeckej výpovedi. Týmto vyjadril vôľu od kúpnych zmlúv odstúpiť, pričom je irelevantné, či žalovaní spochybňujú samotnú formu. Podľa žalobcu je irelevantné, akým spôsobom sa osoba konajúca podpíše, resp. ako uvedený dokument osvedčí, ak tento preukázateľne predstavuje prejav jej vôle, t. j. udanej osoby je podľa názoru žalobcu zrejmé, že nezáleží na tom, akým spôsobom sa konajúca osoba podpíše, najmä ak používa viacero podpisových vzorov. Celé dokazovanie smerujúce k údajnej nepravosti podpisu P. T. sa viazalo len na tvrdenia žalovaného 2/, ktorý argumentáciu založil na tvrdení, že pozná podpis pána T. na základe obchodných stykov. Podľa názoru žalobcu v danom prípade samotné dokazovanie vo vzťahu k spornému podpisu i dokazovanie ako také vôbec nebolo vedené smerom na preukázanie v konaní relevantnej skutočnosti, a to, či kúpna cena bola poskytnutá žalovanou 1/ tak, ako to tvrdí.

10. So záverom súdu ohľadne poskytnutej pôžičky vyjadril nesúhlas, keď poukázal na strohé závery okresného súdu. Poukázal na to, že nepravdivosť tvrdení žalovaných namietal od počiatku, pričom žalovaní v rámci celého konania netvrdili ani nepreukázali, že k pôžičke došlo. Žalobca nie je povinný predkladať dôkazy na podporu tvrdení žalovaných. Žalobca predložil znalecký posudok číslo 1/2017 vypracovaný G.. U. P., zo dňa 9. januára 2017, ktorý sa zaoberal otázkou, či v rozhodnom období existovali záväzky voči žalovanej 1/. Z jeho záverov vyplynulo, že žalovanými tvrdené záväzky v čase uzavretia kúpnych zmlúv neexistovali. Zo strany súdu došlo taktiež k vykonaniu dokazovania formou znaleckého posudku číslo 2/2018 vyhotoveného G.. J. zo dňa 5. 8. 2018, ktorý nijako nepreukázal pravdivosť tvrdení žalovaných o poskytnutí pôžičiek. Súd sa nijako nezaoberal argumentom žalobcu, aby žalovaní preukázali a predložili doklady o poskytnutí pôžičiek zo strany žalovaných. Súdu zrejme postačovali iba tvrdenia žalovaných o tom, že pôžičky boli poskytnuté. Ak došlo k poskytnutiu pôžičiek vo vysokých sumách, prirodzene sa žalobcovi javí, že by žalovaní mali mať doklady preukazujúce ich poskytnutie. Žalovaná 1/ toto nijako nepreukázala. Tvrdenia žalovaných a najmä nepredloženie akéhokoľvek listinného alebo iného dôkazu, ktoré by uvedené preukazovalo a následné rozhodnutie súdu, v ktorom tento považoval ďalšie dokazovanie za irelevantné, považuje žalobca za neprípustné a nepochopiteľné. Pokiaľ žalovaná 1/ tvrdí, že poskytla pôžičku vo výške 277.465 EUR, mala povinnosť tak urobiť bezhotovostným prevodom podľa zákona č. 394/2012 Z. z.. Je rozporuplné, ak žalovaní 1/ a 2/ tvrdia, že poskytli pôvodnému žalobcovi pôžičky v sume výrazne prevyšujúcej ich majetkové pomery, pri tak vysokých sumách nedisponujú žiadnym dokladom, ktorý by im umožňoval žiadať ich prípadné vrátenie. Žalobca navrhol súdu, aby došlo zo strany žalovaných 1/ a 2/ k preukázaniu zdrojov príjmov, z ktorých mali byť takéto pôžičky poskytnuté, a to vzhľadom na skutočnosť, že samotná spoločnosť E. B., s.r.o. za dobu svojej ekonomickej existencie nevykazovala žiadny zisk a podnikala s mínusovou obchodnou maržou, preto podnikanie tejto spoločnosti nemohlo byť strojom žiadnych príjmov na strane žalovanej 1/ a 2/.

11. Tvrdenia žalovaných o tom, že pán T. vedel o stave záväzkov, predstavuje jediný dôkaz o údajnej existencii reálneho poskytnutia pôžičiek, pričom tvrdenia žalovanej 1/ nie sú pravdivé, nakoľko v účtovnej dokumentácii pôvodného žalobcu sa žiadne prvotné o údajných pôžičkách nenachádzajú a nenachádzali, preto nie je možné akceptovať tvrdenie, že účtovné závierky preukazujú, resp. mali

preukazovať poskytnutie pôžičiek. Žalobca vo svojom účtovníctve neeviduje pôžičku, ktorú mala žalovaná 1/. Účtovné závierky, na ktoré odkazuje žalovaná 1/ (za obdobie 2010-2013), nie je možné bez ďalšieho považovať za doklady preukazujúce poskytnutie pôžičiek. Poukázal na to, že na strane 22 poznámok k účtovnej závierke za rok 2013 je pod bodom L c) uvedená pôžička konateľa v sume 277.465 EUR, ide však o podmienený záväzok voči spriaznenej osobe. Už zo samotného spôsobu, akým bol záväzok voči konateľovi pôvodného žalobcu (spriaznenej osobe) evidovaný, je zrejmé, že išlo o záväzok ešte neexistujúci (podmienený), alebo čo do výšky a splatnosti neistý.

12. Žalobca poukázal v rámci konania na nedostatočné vymedzenie pohľadávky. Žalovaná 1/ pohľadávku charakterizovala ako pohľadávku z titulu poskytnutia pôžičky, avšak absentuje tu informácia o výške, v akej bola poskytnutá, o dni jej poskytnutia, ako aj dátum jej splatnosti. Trvá na tom, že danú pohľadávku možno charakterizovať ako neurčitú, nie je možné dostatočne vymedziť, v akom rozsahu by sa mali požiadavky kryť, dátum, kedy sa tieto pohľadávky stretli po prvýkrát a pod.. Uvedené nedostatky v započítacom prejave majú za následok jeho neplatnosť, preto v dôsledku neplatného započítania nemohlo dôjsť k zániku pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny.

13. Tvrdeniam o údajnej „logickosti“ postupu, kedy by pôvodný žalobca nepodpísal kúpne zmluvy, ak by reálne neexistovali poskytnuté pôžičky, trvá na tom, že už pri prevode obchodného podielu nebol pán P. T., ako nadobúdateľ informovaný o existencii záväzkov. Neboli mu predložené žiadne doklady, ktoré by existenciu takýchto záväzkov preukazovali. Práve pán P. T. bol uvedený do omylu, nakoľko mu ešte pred uzavretím samotnej zmluvy o prevode obchodného podielu bola tvrdená neexistencia záväzkov, pričom uvedenému vo vzťahu k dobrým obchodným vzťahom a prejavovanej dôvere, ako to vyplýva aj z tvrdení žalovaného 2/, veril, pričom pri podpise kúpnych zmlúv mu boli predložené účtovné doklady k nahliadnutiu, z ktorých mali poskytnuté záväzky vyplývať. Nakoľko pôvodný žalobca nemal potrebu tieto kontrolovať s prihliadnutím na dôveru a dobré vzťahy, avšak pri následnej verifikácii zistil, že tieto plnenia reálne neboli poskytnuté. Nakoľko pán T. bol pri kúpe spoločnosti od žalovanej 1/ so svojím synom, N. T. ubezpečený, že spoločnosť žiadne záväzky nemá, tento k prevodu obchodného podielu pristúpil. Uviedli, že je zrejmé, že by zadlženú spoločnosť nekupovali. Podľa tvrdení N. T. vyplývajúcich zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 21. 4. 2016 on aj jeho otec kúpnej zmluvy pred podpisom nečítali, nakoľko mali voči žalovanému 2/ , ktorý, ako sám uviedol, predmetné zmluvy formuloval, maximálnu dôveru, že nemal úmysel ich podviesť. Súd prehladol a neriešil tvrdenú dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaným 2/ a 3. Namietal, že súd sa nezaoberal relevantnými otázkami v danej veci, nevyrovnal sa za argumentami žalobcu, čím žalobcovi odňal právo na súdnu ochranu, keď svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

14. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Tvrdil, že čestné prehlásenie bolo účelové a žalobcom predložené až po tom, ako boli známe výsledky znaleckého dokazovania znalca P. P. O. zo dňa 7. 2. 2019. Súd postupoval správne, keď pravosť podpisu na listine Odstúpenie od kúpnych zmlúv nariadil skúmať znalcom. Znalec na túto otázku odpovedal jednoznačne a potvrdil, že podpis na listine Odstúpenie od kúpnych zmlúv nie je pravým podpisom konateľa spoločnosti P. Duraja. Z toho vyplýva, že nedošlo k platnému odstúpeniu od kúpnych zmlúv. Prvoinštančný súd vykonal ďalšie rozsiahle dokazovanie a na základe neho správne rozhodol.

15. Od začiatku tvrdí, že žalobca nepreukázal, že na podaní určovacej žaloby má naliehavý právny záujem podľa § 137 CSP. Už z obsahu žaloby je zrejmé, že naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby nemal, pretože sa mohol priamo domáhať plnenia, zaplatenia kúpnej ceny. Zároveň poukázal na ustanovenie § 48 OZ, keď v kúpnych zmluvách nebola dohodnutá možnosť jednostranného odstúpenia od zmlúv a táto nevyplýva ani zo zákona. Z tohto dôvodu odstúpenie považuje za neplatné. Cíti sa byť dobromyseľným nadobúdateľom. V závere poukázal na Nález ÚS ČR sp. zn. PL ÚS 78/06, podľa ktorého odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, avšak len s účinkami medzi jej účastníkmi. Vlastníctvo ďalších nadobúdateľov, ak svoje vlastnícke právo nadobudli v dobrej viere prv, ako došlo k odstúpeniu od zmluvy, požíva ochranu v súlade s čl. 11 základných práv a slobôd a ústavnými princípmi právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

16. Žalovaná 1/ odvolanie žalobcu považovala za nedôvodné, účelové, preto žiadala rozsudok okresného súdu potvrdiť. Žalobca predložil taký pohľad na vec, ktorý úplne opomína závery znaleckého dokazovania, ako aj závery prezentované vo svedeckých výpovediach a skutkový stav ako taký. Vo vzťahu k podpisu odstúpenia od zmluvy a výzvy na zaplatenie predkladá žalobca rozsiahle účelové tvrdenia, avšak vôbec sa vecne nevysporiadal s jednoznačným záverom znaleckého dokazovania vrátane jeho dodatku, ako aj účelovým tvrdením svedka P. T. zo dňa 28. 6. 2019 vo vzťahu k zdravotnému poškodeniu ruky, keď raz uvádzal, že úraz bol na palci pravej ruky, neskôr uvádzal že mal zafačovaný malíček. V súvislosti s tým nastáva otázka, prečo svedok takto podpísal len 2 listiny a prečo neprodukoval žalobca iné dôkazy, na ktorých by v dôsledku údajného zranenia mal mať odlišný podpis. Považoval za

málo pravdepodobné, aby v prípade tak vážneho poranenia ruky, ktoré by vážne ovplyvnilo schopnosť podpisovať sa obvyklým spôsobom, by bol svedok podpísal len 2 dokumenty, resp. nepodpísal žiadne iné. Tiež nie je zjavné, prečo na tieto okolnosti žalobca nepoukázal skôr, napr. ešte počas znaleckého dokazovania.

17. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že P. Duraj ani výzvu na zaplatenie, ani odstúpenie od zmlúv nepodpísal. Žalobca neprodukoval žiadny relevantný dôkaz o tom, kto tieto dokumenty podpísal.

18. Považuje za nedôvodné tvrdenie, že absenciou dokazovania smerujúceho k preukázaniu, či kúpna cena bola reálne poskytnutá, malo dôjsť k odňatiu práva žalobcu na súdnu ochranu. Bol to práve žalobca, ktorý neunesol dôkazné bremeno a ktorý predložil listiny, pravosť podpisov na ktorých sa jednoznačne nepreukázala. Ohľadom námietok vo vzťahu k existencii pohľadávok, ktoré sa započítajú voči kúpnej cene, tieto považuje za nedôvodné. Neobstojí tvrdenie, že nepreukázala existenciu pohľadávok, ktoré boli započítané voči kúpnej cene. Svoje tvrdenia preukázala a doložila listinnými dôkazmi v podaniach, ktorými reagovala na návrh žalobcu. Napokon aj výpoveďou svedkyne X. O. dňa 28. 6. 2019 sa preukázala ich existencia. Existencia záväzkov voči jedinému spoločníkovi má svoju oporu v predloženej daňovej priznaní, v súvahe a účtovnej závierke za rok 2013, ktorú vyhotovovala samotná svedkyňa X. O. - sestra svedka N. T. a dcéra P. T. A. potvrdila, resp. nevyvrátila existenciu vnútorného auditu spoločnosti v roku 2014, čiže tvrdenie o nevedomosti o pohľadávke neobstoja. Za najrelevantnejší dôkaz o existencii pohľadávky voči žalobcovi sú skutočnosti, ktoré sa zistili v rámci vyšetrovania vedenom pred okresným riaditeľstvom Policajného zboru Banská Bystrica vo veci vedenej pod ČVS: ORP-284/3VYS-BB-2019, z ktorých vyplýva, že v účtovníctve (pôvodného žalobcu) bol záväzok voči žalovanému 2/ stále evidovaný na účte 365 až do 27. 12. 2016, kedy bol zrušený a naučtovaný ako vklad tichého spoločníka späť do roku 2014.

19. Následne poukázala na znalecké skúmanie v tejto veci, kde sa preukázalo, že tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé. Vzhľadom na účelové tvrdenia žalobcu o neexistencii pohľadávky voči pôvodnému žalobcovi sa žalovaní domáhali, aby žalobca predložil účtovníctvo pôvodného žalobcu za účelom znaleckého dokazovania. Popierali, že by mali k dispozícii účtovníctvo. V rámci vykonania prehliadky iných priestorov dňa 3. 12. 2019 v hore uvedenej sp. zn. OR PZ Banská Bystrica došlo k vydaniu účtovného programu omega ako aj disku počítača - účtovníctva pôvodného žalobcu vrátane komunikácie pôvodného žalobcu aj so znalcom G.. U. P.20. V tejto súvislosti poukázala na to, že svedok G.. N. T. dňa 28. 6. 2019 vypovedal pred súdom, že keď sa spoločnosť prevádzala, tak novému majiteľovi sa určite tie doklady odovzdali, resp. uviedol, že nemá vedomosť, že by ešte boli nejaké iné účtovné doklady, ktoré by boli u niekoho iného alebo ktoré by boli niekde uschované a ktoré by mohol ešte niekto vydať. Svedkyňa X. O. dňa 28. 6. 2019 uviedla, že odovzdala všetky doklady aj v papierovej aj elektronickej forme. V rámci prehliadky sa zistilo, že ich tvrdenia sa ukázali nepravdivé o tom, že účtovníctvo nemajú k dispozícii. Z doteraz zaistených dôkazov v trestnom konaní vyplýva, že v účtovníctve pôvodného žalobcu bol záväzok voči žalovanému 2/ stále evidovaný, ako bolo vyššie uvedené. Podľa jej vedomosti neexistoval žiadny súvis medzi zánikom pohľadávky a vkladom tichého spoločníka, z účtovného hľadiska táto účtovná operácia nemala opodstatnenie a išlo zrejme len o operáciu, ktorou sa mal záväzok voči jedinému spoločníkovi dostať z účtovníctva preč. Zdôraznila, že táto účtovná operácia bola vykonaná bezprostredne pred vyhotovením posudku v prospech žalobcu znalcom G.. U. P.. Následne poukázala na ďalšie nezrovnalosti a pochybnosti vo vzťahu k tichému spoločníkovi, vyjadreniu znalca G.. U. P. ako aj v súvislosti vyplývajúce z vyšetrovacieho spisu, ktoré zistila prostredníctvom svojho syna - žalovaného 2/. Poukázala na to, že žalobca počas celého konania nepreukázal reálny dôvod ani hmotný základ pre zánik pohľadávky spoločníka voči spoločnosti. Vzhľadom na daňové priznania a účtovné závierky z obdobia majetkovej a personálnej účasti žalovanej 1/ a žalovaného 2/ v spoločnosti žalobcu nespochybnil a nevyvrátil existenciu pohľadávky voči žalobcovi. Práve naopak, výsluchom svedkyne X. O. bola existencia pohľadávky potvrdená. Otázne ostalo, akým spôsobom došlo ku jej zániku, keďže žalobca nevydal účtovníctvo za účelom jeho znaleckého skúmania.

21. Právny zástupca žalobcu v replike zo dňa 3. 9. 2020 uviedol, že nemá k dispozícii označené účtovné doklady a konateľ žalobcu mu neposkytol potrebnú súčinnosť, preto sa z objektívnych dôvodov nevie vyjadriť ku skutočnostiam uvedeným v doplnku znaleckého posudku číslo 4/2020, na ktoré poukazuje žalovaná 1 vo svojom vyjadrení. Spochybnil, že by žalovaní 1/ a 2/ disponovali pred rokom 2013 sumou 876.742 EUR, ktorú poskytli spoločnostiam. Zároveň podaním zo dňa 3. 9. 2020 právny zástupca súdu oznámil vypovedanie plnomocenstva z dôvodu narušenia dôvery a skutočnosti, že mu pri zastupovaní neboli zo strany žalobcu dlhodobo podané inštrukcie a poskytnutá požadovaná súčinnosť.

22. K odvolaniu sa vyjadril aj žalovaný 3/. Napadnutý rozsudok žiadal potvrdiť ako vecne správny s argumentom, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby. Poukázal aj na to, že sa cíti byť dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľností.

23. Žalovaná 1/ v duplike konštatovala, že žalobca v replike nereagoval vecne na skutočnosti a dôkazy, ktoré boli predložené v rozhodnutí vo veci a to aj napriek ich zásadnej povahe pre konanie. Taktiež neuviedol žiadne nové skutočnosti.

24. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

25. Žalobca uplatnil v odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; ako aj podľa písm. f), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

26. Žalobca namietal postup súdu, porušujúci právo odvolateľa na spravodlivý proces, keď poukazuje na to, že súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní, pričom rozhodnutie riadne neodôvodnil.

27. K obsah práva na spravodlivý proces možno radiť aj právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

28. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

29. Do odôvodnenia rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil. Samotné odôvodnenie rozsudku začína stručným opisom nároku uplatneného žalobou. Súd najskôr jasne a výstižne opíše predmet sporu a stručne uvedie, na akých skutkových tvrdeniach žalobca uplatňovaný nárok založil. K jednotlivým skutkovým tvrdeniam opíše, o aké dôkazy ich žalobca oprel. Okrem toho v krátkosti uvedie, či okrem skutkových tvrdení a návrhov na dokazovanie uplatnil žalobca v konaní aj iné prostriedky procesného útoku.

30. V úvode súd uviedol uplatnený nárok žalobcu, aj skutkové tvrdenia. Neuviedol však, aké dôkazy žalobca na preukázanie svojich tvrdení uviedol. Žalobca popisuje skutkové tvrdenia, čiastočne aj právne argumenty, preto je potrebné, aby súd už v tejto fáze ku každému tvrdeniu priradil aj navrhovaný dôkaz. Ak tak neurobí, tento postup môže mať vplyv na ďalší postup súdu, čo sa aj stalo. Žalobca totiž okrem poukázania na uzavreté kúpne zmluvy, výzvu na zaplatenie a odstúpenie od zmluvy neponúkal ďalšie dôkazy, resp. ich súd v rozsudku neuviedol. Žalobca však tvrdil, že bol uvedený do omylu ohľadom existencie záväzku spoločnosti voči žalovanej. Na toto tvrdenie však žalobca neuviedol žiadny relevantný dôkaz. Dokonca tvrdenie o uvedení do omylu nenašlo odraz ani v jeho skutkových tvrdeniach a právnych argumentoch, hoci ide o závažnú skutočnosť. Svoju žalobu založil len na argumente, že došlo k odstúpeniu od zmluvy, preto nedošlo k započítaniu. Netvrdil, že zmluva je neplatná z iného dôvodu, hoci v žalobe uvádzal, že konateľ bol v omyle. Pritom zdôraznil ust. § 48 OZ a § 116 OZ.

31. Pokiaľ si súd nevyjasní jednotlivé čiastkové zistenia, ktoré sú preukázané (alebo nepreukázané) jednotlivými dôkaznými prostriedkami, prejavuje sa absencia tohto postupu navonok v uvedení tzv. súborného zistenia skutkového stavu, keď súd opíše skutkový stav ako celok, bez toho, aby bolo zrejmé, ako jednotlivé skutkové okolnosti posúdil a z čoho ich zistil. Do odôvodnenia je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Ak súd vykonal navrhované dokazovanie na skutkové zistenia, ktoré nemajú bezprostredný dopad na rozhodnutie v spore, je potrebné to v odôvodnení uviesť.

32. Okresný súd vykonával širšie dokazovanie, ako to uviedol do odôvodnenia rozhodnutia. Dospel k záveru, že pre rozhodnutie je jedine dôležitý záver o pravosti či nepravosti podpisu konateľa na odstúpení od zmluvy. Proti tomuto záveru žalobca argumentoval a aj v odvolaní argumentuje čestným vyhlásením konateľa a argumentom uznania podpisu za svoj. Ak súd vykonal obširne dokazovanie, mal v rozhodnutí uviesť, ktoré dôkazy vykonal a prečo nemajú dopad na rozhodnutie. Platí, že súd ďalej uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V danom prípade tieto dôkazy boli vykonané. Odvolací súd

podotýka, že tieto dôkazy (svedkovia, ďalší znalecký posudok z oblasti účtovníctva, správa audítora) vzhľadom na tvrdenia žalovaných a nimi predkladané dôkazy boli relevantné pre posúdenie veci. Žalobca namieta v odvolaní práve absenciu preukázania tvrdení žalovaných, ktorí na svoje argumenty predložili dôkazy, ktoré preukazujú ich tvrdenia.

33. Súd je povinný vec právne posúdiť. V tomto prípade sa to nestalo, čo odvolací súd považuje za zásadnú vadu rozhodnutia. Súd síce vyvodil skutkovú právnu vetu, teda vyvodil záver o skutkovom stave veci, ktorý možno chápať ako logicky prepojený súhrn jednotlivých skutkových zistení z tých dôkazov, z ktorých súd čerpal konkrétne skutkové zistenia pre svoje rozhodnutie. Rozsah týchto čiastkových skutkových zistení, resp. celkového záveru o skutkovom stave veci sa v podstate musí kryť s rozsahom tých skutočností, ktoré sú z pohľadu sledovanej právnej normy zásadne právne významné. Na svoje skutkové zistenia neaplikoval žiadnu právnu normu. Výsledkom dokazovania bol záver, že žalobca uzavrel zmluvy, došlo k započítaniu kúpnej ceny, od zmlúv platne neodstúpil, nakoľko jednostranný právny úkon nevykonal konateľ žalobcu, teda zmluvy sú platné a vlastníctvo zostalo zachované žalovaným. Vôbec nereflektoval na argumenty žalovaných o nemožnosti odstúpenia od zmluvy vo vzťahu k ust. § 48 OZ.

34. Odvolací súd uvádza, že skôr, ako sudca pristúpi k zisťovaniu a poznávaniu skutkovej podstaty v kauzálnom svete, musí si uvedomiť skutkovú podstatu vymedzenú v norme. Je to potrebné z dôvodu, aby vôbec bolo zrejmé, čo vlastne sa má zisťovať. Aplikácia je potom použitie právnej normy na konkrétnu skutkovú podstatu. Intelektuálna činnosť súdu spočíva v zistení skutkového stavu (skutkové zistenie), v nájdení vhodnej právnej normy (interpretácia) a následne vo využití nájdennej právnej normy na zistenú skutkovú podstatu (aplikácia). Pri koncipovaní rozsudkov a to zistení skutkových okolností a záveru o skutkovom stave veci musí nasledovať právna kvalifikácia takto zisteného stavu veci. Súd v rozsudku z hľadiska právnej stránky veci podá zreteľný a zrozumiteľný výklad o tom, z akého právneho ustanovenia či právnych ustanovení vychádzal a prečo pod tieto ustanovenia nakoniec podradil zistený skutkový stav veci. Právne posúdenie v odôvodnení rozsudku musí konkrétne poukázať na právny predpis, z ktorého právne posúdenie vyvodzuje. Pokiaľ súd porušil túto zásadu, dochádza sa nepreskúmateľnosti príslušného rozhodnutia.

35. Odvolací súd preto musel prihliadnuť na danú vadu a z dôvodu absencie právneho posúdenia veci rozsudok zrušil. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva (§ 137 písm. c) CSP). Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu. Žalobca ho musí preukazovať a súd ho rieši ako prvotnú otázku. Okresný súd sa v rozsudku o naliehavom právnom záujme nezmenil, hoci to žalovaní namietali. Ani neaplikoval dané ustanovenie.

36. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom a) sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a b) neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

37. V odôvodnení rozhodnutia súd konštatuje, že vykonával aj ďalšie dôkazy, pričom konštatuje irelevantnosť výsledkov tohto dokazovania. Súd dané dôkazy vykonal, v rozhodnutí ich nehodnotí, žalobca však v odvolaní na ne odkazuje, dokonca aj žalovaní ich považujú za dôvodné, keď žalovaní preukazujú svoje tvrdenia s odkazom na účtovnú závierku. Ak súd tento dôkaz nevykonával, sťažil argumentačnú pozíciu žalovaných, predovšetkým žalovanej 1/. Tiež to spôsobilo, že sa vzdialil od možnosti zistenia skutkového stavu v celkovom obraze vzťahov medzi účastníkmi.

38. Okrem vyriešenia naliehavého právneho záujmu sa súd vzhľadom na argumentáciu strán sporu mal aplikovať § 48 ods. 1, 2 OZ, podľa ktorého od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Okrem posúdenia platného odstúpenia od zmluvy z dôvodu nepravosti podpisov konateľa, čo žalobca spochybňuje, mal súd posudzovať tento argument žalovaných, teda či vôbec mohlo dôjsť k platnému odstúpeniu od zmluvy. Žalovaní tvrdia, že nie. Súd zrejme ich argument opomenul posúdiť. Potom aj znalecké dokazovanie na pravosť podpisu sa javí ako nevhodné, hoci tento dôkaz bol navrhnutý. Súd sa v ďalšom konaní bude zaoberať právnym posúdením z tohto hľadiska. Ak posúdi, že k odstúpeniu nemohlo dôjsť z dôvodu, že to v zmluve/ách nebolo dohodnuté, resp. v občianskom zákonníku, či inom zákone ustanovené, k odstúpeniu od zmluvy by nedošlo, aj keby podpis bol pravý. Žalobca argumentuje, že neskôr prišiel na to, že bol uvedený do omylu. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu neuvádza žiadny právny záver, či dôsledok, ktorý by mal súd posúdiť. Súd na neplatnosť právneho úkonu prihliada ex offio, relatívnej neplatnosti právneho

úkonu sa musí strana dovolať. Právne posúdenie v zmysle ust. § 48 vo vzťahu k vyššie uvedenému a zisteniu nepravosti podpisu vo vzťahu k argumentu žalobcu o uznaní podpisu za svoj dáva môže dať dostatočný presvedčivý argument, že zmluva je platná. Odvolací súd nepovažuje argument žalobcu za dôvodný, ak tvrdí, že iba prehlásenie podpisu za svoj vylučuje akékoľvek skúmanie daného podpisu. Zákon nevylučuje spochybnenie pravosti podpisu tretej osoby, napr. dedičia môžu namietat' pravosť podpisu poručiťela na závete atď.

39. K námietke žalobcu o neurčitosti započítacej námietky odvolací súd uvádza, že táto bola v zmluvách individualizovaná určitým spôsobom. Okresný súd ak aj dospel k záveru, že nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, vôbec neskúmal, či došlo k platnému započítaniu aplikujúc § 580 a § 581 OZ. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti ust. § 581 ods. 3 OZ, podľa ktorého dohodou účastníkov možno započítaním vyrovnat' aj pohľadávky uvedené v odsekoch 1 a 2 (Započítat' nemožno premlčané pohľadávky, pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhat' na súde, ako aj pohľadávky z vkladov. Proti splatnej pohľadávke nemožno započítat' pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná). S tým úzko súvisí vykonané dokazovanie o existencii záväzku žalobcu a pohľadávky žalovanej 1/, na čo poukazujú žalovaní. Dané skutočnosti vyplývajú zo znaleckého posudku, ktorý súd nevyhodnotil, svedeckých výpovedí ako aj priložených listinných dôkazov. Ide o dôkazy vo vzťahu k započítaniu. Ak je zmluva platná, vzhľadom na skutkové tvrdenia je potrebné posúdiť, či došlo k zaplateniu kúpnej ceny danou formou.

40. Záverom odvolací súd sa nestotožňuje s rozhodnutím o trovách konania. Podľa zák. č 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 2 ods. 6 znalec vykonáva svoju činnosť pre zadávateľa za odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času (ďalej len "znalečné"). Súd voči znalcovi vystupuje ako zadávateľ. Znalec žiadnym spôsobom nevstupuje do vzťahu so stranami sporu. Na pokrytie trov spojených so znalečným súd vyžiada preddavok od strán sporu, ak tento po vyúčtovaní znalečného nepostačuje, uloží zložiť ďalší preddavok tak, aby znalečné bolo hrazené mimo rozpočtových prostriedkov súdu. Ak sa stane, že preddavok nepokryje náklady znalečného, znalečné vyplatí znalcovi z rozpočtových prostriedkov a strany zaviazajú najneskôr v rozhodnutí, ktorým konanie končí, na náhradu trov konania štátu (§ 262 CSP). Hoci CSP nemá priamo ustanovenie o trovách konania štátu, možno aplikovat' ust. § 259 CSP, podľa ktorého ak pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s výdavkami inej osoby, má táto osoba tie isté práva a povinnosti pri ich uplatnení ako svedok. Štátu ako zadávateľovi (iná osoba) vznikla povinnosť znalcom uhradiť znalečné, preto má nárok na náhradu týchto trov. Dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu uvádza, že ustanovenie priznáva pokrytie výdavkov spojených s edičnou a informačnou povinnosťou, a to v rovnakom procesnom režime, ako sú upravené výdavky svedka. Ustanovenie má podľa predkladateľa pokryť aj potenciálne výdavky štátu.

41. Okresný súd preto nepostupoval správne, ak priznal znalcom nárok na náhradu trov konania, dokonca neurčitým pojmom, v rozsahu, v akom neboli hrazené z rozpočtových prostriedkov súdu.

42. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom, podľa ktorého pokiaľ svedočné (znalečné) nie je pokryté zloženým preddavkom, podľa § 252 CSP si aj svedok (znalec) sám znáša svoje výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú, a súd až následne môže s poukazom na § 262 CSP rozhodnúť o nároku svedka (znalca) na náhradu svedočného (znalečného) voči neúspešnej strane sporu, resp. strane, ktorá procesne zavinila zastavenie konania. Ak je zadávateľom znaleckého posudku súd, znalec vstupuje do vzťahu s ním, nie so stranou sporu. Ako bolo uvedené v zmysle § 2 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. znalec vykonáva svoju činnosť pre zadávateľa za odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času (ďalej len "znalečné"). Znalec činnosť vykonáva pre zadávateľa za odmenu, teda má na ňu nárok od zadávateľa, ktorým nie je strana sporu. Nemožno spravodlivo požadovat' od znalca, aby si prisúdené trovy vymáhal vo svojom mene od strany sporu, čím by štát neprimerane zaťažoval znalca a prenášal naňho riziko nevykonalosti pohľadávky. Znalec má nárok na náhradu trov konania voči štátu ako zadávateľovi a ten voči stranám sporu podľa úspechu vo veci.

43. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).